

ligheden kræver det. Selv den, der helst vil undskylde det, her er sket, kan ikke komme udenom Skyldbyrden i dette Tilfælde: Det har den højtærede Justitsminister ogsaa til fulde erkendt.

Vi har jo kun ringe Tid til at beskæftige os med Sagen. Vi erkender fuldt ud fra vor Side, at Sagen haster, men den høje Regering kan jo dog ikke mene, at Rigsdagsmænd er en Flok Faar, der kan gennes sammen i en Fold for at bræge, saa at sige efter Befaling fraoven. Vi maa have Tid til at kræve Oplysninger og faa dem, det kan ikke blot og bart være en Formalitet, at Rigsdagen kaldes sammen for at give sit Ja til Ordningen. Deraf følger ogsaa, at Regeringen maa vide, at der her fra Rigsdagens Side med Rette kan stilles Krav om at give Lovforslagene en saadan Form, at det i hvert Fald i nogen Maade kan siges om dem, at de er fyldestgørende. Jeg forstaar meget vel, at vi til Dels er bundet, ved selve Begivenheden, der har fundet Sted, ved selve den Omstændighed, at der er Nød i Landet. Men vi er ikke bundet til hverken at være tavse eller stille Tingene i Baggrunden. Vi har ikke blot en Ret, men ogsaa en Pligt til at kræve fuld Besked om det, der er passeret.

Med disse Bemærkninger skal jeg til-lade mig at anbefale disse to Lovforslag til hurtig Fremme. Men hvis ingen anden vil stille Forslag om Udvalg, vil jeg gøre det. Dermed er paa ingen Maade tilkendegivet, at vi Socialdemokrater under nogen Form vil lægge Lovforslagene Hindringer i Vejen. Vi vil være med til at fremme dem saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt, idet vi fuldt ud forstaar Rækkevidden af, om der gaar Dage, inden Sagen endelig bliver ordnet. Men Udvalgsbehandling maa vi kræve, fordi vi ikke har faaet de Oplysninger, som vi ønsker. Vi vil have Klarhed, ligesom vi kræver en Undersøgelse til Bunds, saaledes at Skyldspørgsmaalet og Aarsagerne til Katastrofen virkelig lægges klar for hele Offentligheden. Det er det mindste, Rigsdagen kan kræve, og det er nødvendigt, at den kræver det for sin egen Værdigheds og Anseelses Skyld.

Pitzner: De Forhold, der indtraadte paa Erhvervslivets Omraade og i Handelsomsætningen Verden over efter, at Krigen var endt, var vistnok en stor Overraskelse for alle. Alle havde ment, at naar Krigen var endt, vilde Erhvervslivet blomstre og rigtig tage Fart. Men det blev ganske anderledes. Aarene efter Krigen har desvære vist mange Katastrofer, som i nogen

Grad ligner den, vi her drøfter, selv om denne er saa meget større. Naar det ærede Medlem Hr. Hauge, der talte for Socialdemokratiet, nævnte, at denne Sag ikke kom som nogen Overraskelse, vil det ærede Medlem for saa vidt kunne have Ret, som vi jo har haft mange Forhold af denne Art. Efter en mørk Søndag har vi en Mandag Morgen faaet Besked om, at nu var dette eller hint sket, nu havde denne eller hin Bankrekonstruktion fundet Sted, og saa faldt Verden og Erhvervslivet i Lave, Publikum var paa det rene med, at nu var Sagen ordnet, som den burde ordnes.

Det, der for mig og mit Parti er det triste ved denne Sag, er, at den er foregaaet i to Omgange. Vi fik først den Erklæring, der udsendtes den 9. Juli, hvori der meddeltes, at Banken var blevet undersøgt. Der var ganske vist ved Bankaarets Slutning blevet afskrevet nogle og tyve Millioner, men nu havde Bankinspektøren undersøgt Sagen yderligere, og efter Overenskomst med Nationalbanken og Handelsministeren havde man, for at fastlægge Linierne, truffet den Ordning, at nu skulde der ved det nye Bankaars Afslutning yderligere afskrives 55 $\frac{3}{4}$ Million, og Situationen vilde da være den, at Aktierne saa nogenlunde havde den Værdi, som de var noteret til i det Øjeblik. Og for at styrke Tilliden blev det meddelt fra Nationalbankens Side, at den havde besluttet at indsætte 30 Mill. Kr., naar dette Aarsregnskab var i Orden, i Reservefonden for at styrke Tilliden til Banken. For mig har derefter Sagen staaet som følger: Naar jeg efter den 9. Juli fik at høre — og det skete ikke saa sjældent —, at det var snavs med Landmandsbanken, sagde jeg stedse: er det snavs med Landmandsbanken, maa det efter mit Skøn være langt værre for Nationalbanken. Naar en Bank gaar hen og indlader sig paa at afgive Erklæring om, at den vil indsætte en stor Kapital i en anden Banks Reservefond, en Kapital, der altsaa skulde gaa tabt, før denne anden Banks Aktier mistede deres Værdi, maatte den første Bank være vidende om Forholdene, være klar over, hvad den gik med til, og man maatte kunne gaa ud fra, at den med sin Autoritet og sit Navn stod inde for Rigtigheden af den Erklæring, der var udsendt.

Man vil nu sige, at der ikke skete større Skade ved det, der er foregaaet, idet Aktierne i Landmandsbanken, hvis Sammenbrudet var kommet den 9. Juli, ikke havde været mere værd den Gang, end de er den Dag i Morgen eller Overmorgen, hvis et Sammenbrud nu kommer. Men det